

Kórház történet

[2013. március]

(INDULÁS)

„Lejön velem a lifttel,
és beül a mentőbe,
azaz hogy belefekszik,
nem mondjuk, miért”
– mondja a mentős.
A kórházba mennek.
Csörömp, csörömp,
jelzik a forgalomban,
mennek, mennek, viszik.

A gép majd pár óráig
vizsgálja, jól megnézi,
leírja, mi lehet.

Majd elszállítják kórterembe,
betegek termébe, ahol aludhat.
Útközben, szállítása közben
találkozhat a barátokkal,
akik órákig vártak eredményt,
amiről maga mit sem sejt,
mit sem tud.

Kezdődik este és reggel,
a nap, ha van értelme,
ha van látogatója,
ha beszélnek vele.
Szól hozzá egy-egy kedves rokon,
és fogynak a szavak,
napról napra kevesebb.

(MÚTÉTHEZ)

Jön a másik mentő.
Másik városba visz.
Kolozsvárig mentővel
egyszerűbb, gyorsabb,
kényelmesebb a forgalom.

Kórházban esténként
rémálmom reggelig.
Jön, jön a műtét,
miután kiderül, a csőbe
befelé, a csőbe, amelyhez
száz kilónál több nem is lehet.

Utána viszi megint a mentő,
vizsgálni itt meg ott,
s ráz az út Kolozsváron,
mindenütt ráz az út.

(RÉMÁLMOK)

1.
Úgy gondolom,
a kórház emelet.
A földszint fölött
van a kórterem.
Estére ordítanak
a részegek.
S be kell engedni őket
minden esetben.

Napközben
ha jön látogatni
a legfőbb orvos,
olyankor csend van,
rend és tisztaság.
S nincs semmi gond,
amíg a nap világít.
Csak a sötéttel kezdődik
újra meg újra
csörgés, csapkodás és ordítás.

2.
Valahova tettem megint,
mintha egy másik kórteremben
volnék (pedig nem).
Mindig elmennek mellettem.
Fogalmam sincs, miért.
Közben cserélik azt, ami
belém folyik, ereimbe,
újra meg újra.

Reggeltől délig feküdnöm kell.
Mindegy, mit akarok, mindegy,
hogyan álmodozom, hogy
ülhöm kellene, mert ülve,
ha ülök, valamitől
az agyamnak is jobb lesz
a vérellátása végre, s nem
kötelező olyannyira ostobának
lennem, amilyen szerencsére
nem vagyok.

3.
A néni megégett, s nem tudom, mivel.
Az ápolónők néha csomagolják,
a vért elveszik, tisztába csomagolják.
Nappal csend van, csak éjszaka
nyög újra meg újra. Éjszaka
nincs alvás, a rémisztő
hangok nem engedik. Aztán
reggel jön mindig, s a függönyt
húzza el valaki, hogy legalább
a világosságot láthassam az ágyról.

(ÚJRAVÁLTOZÁS)

Eljön a nap, amikor egyszer csak
hirtelen, egy pillanat alatt
értelmessé válik a falra akasztott óra.
Éveket számolni még nehéz ugyan,
de az órák helyükre kerülnek
egy pillanat alatt,
s tudom, hogy
mikor lehet hat óra,
s előtte
mikor jöhet kettőkor a látogató,
aki négyig maradhat.
Egy műtét után becsszóra ez elég.
Ez biztosan elég.
Majd jönnek a barátok, akik
nevetnek, mert nem vagyok képes
számolni az éveket egyelőre,
és magamat tíz évvel idősebbnek
számolom. Most még
első napjai ezek az új életnek.
S rendezni kezdi az operált
agyamban magát gyorsan ez meg az.
És ez csoda, csoda, csoda.

Magyarlóna, 2012. 12. 09.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kinde Annamária

Látó Szépirodalmi Folyóirat